

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.774/2017/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a Szentirmai Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Szentirmai Ágnes) által képviselt felperesnek - a dr. Bohács Zsolt ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. április 20. napján kelt 15.P.22.237/2016/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12 700 (tizenkettőezer-hétszáz) Ft fellebbezési eljárási költséget.

A feljegyzett 15 000 (tizenötezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az alperes jogelődje, a **(alperesi jogelőd neve)** Zrt. (a továbbiakban: alperes) és a felperes jogelődje - édesapja, a 2010. december 16. napján elhunyt **(elhunyt személy neve)** - 2008. február 1. napján **(kölcsönszerződés száma)** számmal jelölt deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek egymással, amely alapján az alperes 240 000 Ft kölcsönt folyósított a felperesnek a **(gpjmű frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú Daewoo Tico típusú gépjármű megvásárlása céljából. Az egyedi kölcsönszerződésben a felek a mértékadó devizanemet svájci frankban, a teljes hiteldíjmutatót 17,22 %-ban határozták meg. Rögzítették továbbá a havi törlesztőrészek összegét (5053 Ft), számát (72 db), esedékességét és az összes törlesztőrészlet összegét (363 816 Ft). A kamat- és az árfolyamváltozás (kamatváltozás I. és kamatváltozás II.) elszámolásának módjaként az ún. normál devizakonstrukcióban állapodtak meg.

A kölcsönszerződés részét képezte az alperes **(Üzletszabályzat száma)** számú üzletszabályzata (a továbbiakban: Üsz.), amely egyebek között az alábbi - a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns - rendelkezéseket tartalmazza:

- **I.6. „Normál deviza konstrukció:** Amennyiben a mértékadó devizanem nem forint, a kölcsönbevevő a kamatváltozás I. és II.-t a kölcsönbeadó hirdetménye szerint köteles megfizetni."

I.25. „Kamatváltozás:

a) Kamatváltozás I.: a mértékadó kamatláb pénzpiacon bekövetkezett százalékos értékének változása függvényében a hátralevő törlesztőrészek összegét érintő kamatkülönbözet.

b) Kamatváltozás II. (árfolyamváltozás): a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet szerint meghatározott kamatkülönbözet: kamatváltozás II. = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam/mértékadó árfolyam) - 1)."

IV.6. „Az esedékessé vált törlesztő részeltekre jutó Kamatváltozás II.-t a Hitelező utólag - a hirdetményben közzétett gyakorisággal - terheli ki, amennyiben a még ki nem terhelt valamennyi Kamatváltozás II. összege legalább a hirdetményben meghatározott mértéket eléri. A szerződés megszűnésekor a Hitelező a ki nem terhelt valamennyi Kamatváltozás II.-t kiterheli, illetve jóváírja.”

V.6. „Amennyiben a kölcsönszerződésen megjelölt „mértékadó devizanem” nem magyar forint (HUF), a kölcsönszerződés deviza alapú szerződés, amely esetben a Kölcsönbevevő vállalja a mértékadó devizanem és a forint közötti árfolyamváltozásból eredő kockázatokat. Az árfolyamváltozás lehetséges mértéke Euro esetében a mindenkori intervenciós sáv nagysága alapján limitálható, míg egyéb devizák esetében további kockázatot jelent az adott deviza és az Euro keresztárfolyamának változása.”

A peres felek a kölcsönszerződés megkötésével egyidejűleg a kölcsön visszafizetésének biztosítására adásvételi szerződést kötöttek, és az alperes javára opciós jogot alapítottak a kölcsönösszegeből vásárolt gépjárműre. A felek a vételi jog biztosítására az opciós joggal terhelt gépjárműre elidegenítési és terhelési tilalmat is kikötöttek.

Az alperes és az **(A.) Kft.** (kereskedő) között 2003. november 5. napján „Együttműködési megállapodás” jött létre, amelyben az alperes meghatalmazta a kereskedőt, hogy a nevében és képviselőjében kölcsön-, lízing és bérleti szerződéseket kössön. A kereskedő képviselőjében eljáró munkavállalók **(személy 1. neve)**, továbbá **(személy 2. neve)** voltak. A perbeli kölcsönszerződés megkötése során az alperest **(személy 2. neve)** képviselte, a szerződést az alperes nevében ő írta alá.

Az alperes a szerződést 2013. április 8. napján felmondta, egyidejűleg bejelentette, hogy opciós jogát gyakorolni kívánja.

Az alperes a 2014. évi XL. tv. (a továbbiakban: DH2 tv.) szerinti elszámolást elkészítette, abban az induló ügyleti kamatlábat 15,26 %-ban tüntette fel. Az elszámolás felülvizsgálatnak minősül.

A felperes módosított keresetében 28 985 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, kérte továbbá az opciós szerződés érvénytelenségének a megállapítását. Keresete elsődleges jogalapjaként a kölcsönszerződés létre nem jöttét, másodlagosan annak érvénytelenségét jelölte meg azzal, hogy a szerződés létre nem jöttének jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítását, az érvénytelenség jogkövetkezményeként pedig a szerződés hatályossá nyilvánítását kérte. Álláspontja szerint édesapja és az alperes között azért nem jött létre a kölcsönszerződés, mert az alperes részéről az nem lett cégszerűen aláírva, így nem felel meg az írásbeliség 1996. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Hpt.) 210. § (1) bekezdésében, a Ctv. 8. és 9. §-ában, a Hpt. 47. § (1) és (2) bekezdésében valamint az 1959-es Ptk. 217. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A szerződés - keresete másodlagos jogalapjaként hivatkozott - érvénytelenségét egyrészt arra alapította, hogy az nem tartalmazza a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjaiban felsorolt tartalmi elemeket, másrészt arra, hogy az alperes nem tájékoztatta jogelődjét az ügylet árfolyamkockázatáról, ezért tisztességtelenek az árfolyam-különbözet megfizetéséről rendelkező szerződési feltételek, s emiatt maga a szerződés is.

Érvelése szerint a kölcsönszerződés érvénytelenségére figyelemmel minősül érvénytelennek az opciós szerződés is.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a szerződés jogelődek között létrejött, míg arra az esetre, ha a szerződés érvénytelensége lenne megállapítható

az ügyleti kamat éves %-os értéke feltüntetésének hiánya miatt, úgy kérte azt a megkötésig visszaható hatállyal érvényessé nyilvánítani az ügyleti kamatláb 15,26 %-ban történő meghatározása mellett. Állította, hogy az üzletszabályzat az egyedi szerződés elválaszthatatlan részét képezi, annak átvételét, megismerését a felperes aláírásával elismerte. Vitatta, hogy a szerződés alaki okból érvénytelen lenne, e tekintetben utalt az alperes és a kereskedő közötti együttműködési megállapodás tartalmára, az Üsz. I.28. pontjára és arra, hogy az alperes nevében és képviselőként eljáró **(személy 2. neve)** képviseleti jogosultsága igazolást nyert. Hangsúlyozta, a képviselő eljárását utólag jóváhagyta, így az ügyleti képviseleti jog bizonyítottságának hiányában is jogosult volt a szerződéskötésre.

Állította, hogy az árfolyamkockázatról a felperes megfelelő tájékoztatást kapott, így tisztában kellett lennie azzal, hogy annak nincs felső határa és az teljes egészében őt terheli. Megjelölte azokat a szerződési feltételeket, amelyek az árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettségre vonatkoznak. Kifejtette, a szerződés tartalmazza a THM százalékos értékét, az egyedi szerződés, az Üsz., valamint a Hirdetmény pedig minden olyan díjat, költséget és egyéb fizetési kötelezettséget, valamint azok számítási módját, amit a Hpt., illetve a THM-rendelet előír. Véleménye szerint a kölcsönszerződés, valamint az üzletszabályzat átláthatóan, világosan tartalmazza az ügyleti kamatot, a kamatváltozást és az abból eredő fizetési kötelezettséget, így megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjában írt követelményeknek. Nem vitatta, hogy az ügyleti kamat százalékos formában nem került kifejezésre, ugyanakkor állította, hogy az az összes törlesztőrészlet és a kölcsönösszeg különbözeteként megállapítható. Kiemelte, az induló kamatláb feltüntetésének hiánya részleges érvénytelenséget eredményez, amely kiküszöbölhető a felülvizsgált elszámolásban megjelölt adatok alapulvételével. Hangsúlyozta, az egyoldalú kamatemelést, költségemelést és díjemelést lehetővé tevő szerződéses kikötés tisztességtelenségét törvény megállapította és rendezte az ezzel kapcsolatos elszámolást, így ez a kereseti kérelem oka fogott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a peres felek között 2008. február 1. napján **(kölcsönszerződés száma)**. számmal létrejött kölcsönszerződést érvényessé nyilvánította akként, hogy az induló ügyleti kamatlábat évi 15,26 %-ban tüntette fel. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 18 500 Ft perköltséget, míg az államnak 19 600 Ft eljárási illetéket.

Határozatának indokolása szerint az alperes és a kereskedő között együttműködési megállapodás jött létre, amely alapján a kereskedő megjelölt munkavállalói voltak jogosultak eljárni az alperes nevében és képviselőként. Részletezte a szervezeti és az ügyleti képviselőre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, amelyek alapján megállapította, hogy a kereskedő mint ügyleti képviselő jogosult volt az alperes nevében harmadik személyekkel kölcsönszerződést kötni. Kiemelte, a perbeli kölcsönszerződést a kereskedő erre felhatalmazott munkavállalója írta alá, akinek eljárását az alperes utólag jóvá is hagyta. Megállapította, hogy az írásba foglalt szerződés - az annak részét képező Üzletszabályzat és Hirdetmény rendelkezéseit is figyelembe véve - tartalmazza a kölcsönszerződés Hpt. 210. § (2) bekezdésében megjelölt valamennyi lényeges tartalmi eleme tekintetében a felek megállapodását, továbbá a felek illetve képviselőik aláírását, így az létrejött, és mindenben megfelel az írásba foglalás követelményeinek is.

Megállapította, a teljes hiteldíjmutató a 41/1997. (III.5.) Korm. rendeletben írtaknak megfelelően került megállapításra, az egyedi szerződésben, az Üsz.-ben, illetve a Hirdetményben valamennyi olyan díj, költség és fizetési kötelezettség, illetve ezek számítási módja feltüntetésre kerül, amelyeket a Hpt. és a THM-rendelet előírt.

Alaptalannak találta az ügyleti kamatban való megállapodás hiányára való hivatkozást is. Kifejtette, a kamat nemcsak akkor tekinthető meghatározottnak, ha azt a felek összecsúszva, vagy százalékos formában feltüntetik a szerződésben, hanem akkor is, ha annak számítási módját meghatározzák, ez pedig a jelen ügyben megtörtént. Megállapította ugyanakkor, hogy miután a szerződés nem

tartalmazza a kamat százalékos értékét, az a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja értelmében semmis, a szerződés azonban e tartalmi hiányosság ellenére is teljesíthető, mindez csupán a szerződés részleges érvénytelenségét vonja maga után. Az érvénytelenség alkalmazandó jogkövetkezményét illetően kiemelte, elsődlegesen az érvénytelenség okának kiküszöbölésével a szerződés érvényessé nyilvánítása a cél, amely jogkövetkezményt a perbeli esetben alkalmazhatónak ítélte. Utalt arra, a 2014. évi XL. tv. (DH2 tv.) alapján végzett törvényi elszámolás tartalmazza az induló ügyleti kamatlábat, amelyet a felperes ráutaló magatartással elfogadott azáltal, hogy az alperes által elkészített elszámolással szemben nem élt jogorvoslattal, így ennek az induló ügyleti kamatlábnak a meghatározásával nyilvánította a szerződést érvényessé.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontjára alapított érvénytelenséget illetően kiemelte, a perbeli szerződés változó kamatozású, a kamat változása nem az alperes egyoldalú szerződésmódosításának eredménye.

Alaptalannak ítélte azt a felperesi hivatkozást is, hogy a szerződés az árfolyamváltozással kapcsolatos alperesi tájékoztatás hiánya miatt érvénytelen. Kiemelte, az Üsz. konkrétan felsorolt rendelkezéseiből (I.7., I.17., I.22., I.23., I.24., I.25.b., c., V.6.) a felperesi jogelőd számára felismerhető volt, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül őt terheli, és annak nincs felső határa. Hangsúlyozta, az Üsz. V.6. pontjában kifejezetten vállalta a felperes jogelődje a mértékadó devizanem és a forint közötti árfolyamváltozásból eredő kockázatot.

A kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset megalapozatlanságára figyelemmel - járulékos jellegére figyelemmel - az opciós szerződést sem ítélte érvénytelennek.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes annak részbeni megváltoztatásával, a keresetének teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát kérte. Elsődlegesen változatlanul arra hivatkozott, hogy a szerződés a jogelőde és az alperes között nem jött létre, e tekintetben kérte kötelezni az alperest a jogelőd által kifizetett 392 801 Ft és a 240 000 Ft kölcsönösszeg, valamint annak kamatai különbözetének megfizetésére. Másodlagosan - a szerződés érvénytelensége körében - kérte a „Mértékadó devizanem: CHF", továbbá az Üsz. Kamatváltozás I., II. elszámolási módra, az Üsz.V.6. pontra, valamint a THM meghatározására vonatkozó általános szerződési feltétel érvénytelenségének a megállapítását. Hivatkozása szerint a perbeli kölcsönszerződés nem deviza, hanem forint alapú. A másodlagos fellebbezéséhez kapcsolódóan az alperest 28 985 Ft megfizetésére kérte kötelezni. Fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a keresetben felhozott érveivel nem foglalkozott, azok tekintetében a mérlegelés szempontjait és döntése indokait részletesen nem fejtette ki, nem állapítható meg ítéletéből, hogy a becsatolt okirati bizonyítékokat miként mérlegelte és mely bizonyítékokat mellőzött a tényállás megállapítása során. Fenntartotta hivatkozását, nevezetesen, hogy a perrel érintett kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontja alapján érvénytelen, fellebbezését e tekintetben nem indokolta. Kiemelte, sem jogelőde, sem ő az árfolyamváltozásra, a devizában történő elszámolásra vonatkozóan az alperestől nem kapott tájékoztatást, következésképp annak megfizetésére nem kötelezhető, a kölcsönszerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen. Hangsúlyozta, ha a szerződés érvényes, annak az a kitétele is érvényes, miszerint apja csak 313 816 Ft visszafizetésére vállalt kötelezettséget.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a szerződés érvénytelensége egyedül az induló ügyleti kamatláb megjelölésének hiánya miatt volt megállapítható, amelyet az elsőfokú bíróság helytállóan orvosolt a szerződés érvényessé nyilvánításával, a kamat meghatározása útján. Hivatkozott a Kúria ezzel azonos joggyakorlatára és eseti döntéseire. A felperes által keresetében felhozott további érvénytelenségi okokat illetően fenntartotta az ellenkérelmében foglaltakat.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló következtetéseket vont le. Az ítélet tábla egyetért azzal az álláspontjával, hogy a perbeli kölcsönszerződés érvénytelensége kizárólag az induló ügyleti kamat éves %-os értéke szerződésben való feltüntetésének a hiánya miatt állapítható meg, amely a felülvizsgált elszámolás adatainak alapulvételével pótolható, ezáltal a szerződés érvényessé nyilvánítható. Oszítja az elsőfokú bíróság álláspontját a keresettel érvényesített további érvénytelenségi okok és a szerződés létre nem jöttére való felperesi hivatkozás megalapozatlanságát illetően is, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét - annak mindenben helyes indokaira figyelemmel - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra kíván rámutatni.

A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe jogi érveit, bizonyítékait, nem adott számot azok értékeléséről, nem jelölte meg az egyes bizonyítékok mellőzésének okát. Lényeges e tekintetben, hogy a bíróság köteles ítéletét teljes körűen megindokolni. Az ítélet megfelelő indokolása nem pusztán formális kötelezettség, hanem ezen múlik az ítélet meggyőző ereje. A döntés megalapozottságát az indokolásnak kell biztosítania, a való tényállás megállapításával és a vonatkozó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával (BDT2004. 1085.). Az indokolási kötelezettség megsértése az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó lényeges eljárási szabálysértésnek tekinthető. A perbeli esetben azonban - a felperes hivatkozásával szemben - az elsőfokú bíróság teljes körűen eleget tett az indokolási kötelezettségének. A felperes által a keresetében részletezett, a szerződés létre nem jöttével, valamint érvénytelenségével kapcsolatos jogi érvekre reagált, álláspontját részletesen kifejtette, figyelembe vette és mérlegelte a felperes által felhozott bizonyítékokat, ezáltal indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A felperes ezzel szemben elmulasztotta konkrétan megjelölni a fellebbezésében, hogy milyen indokok, érvek elsőfokú ítéletben való megjelenítésének hiányát sérelmezi, kizárólag általánosságban utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe bizonyítékait, az általa előadott érveket. A fellebbezéssel szemben a Pp. 235. § (1) bekezdésében támasztott alapvető követelmény, hogy abban a fellebbező félnek meg kell jelölnie, mennyiben és milyen okból kéri a támadott határozat megváltoztatását. E követelmény magában foglalja, hogy a fellebbező fél megjelölje, a tényállás mely elemének megállapítását hiányolja, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mely részét és miért tartja iratellenesnek, okszerűtlen vagy téves következtetésen alapulónak, mindez milyen módon orvosolható, melyek az általa helyesnek ítélt ténymegállapítások, következtetések, jogi indokok. Mindez azonban a felperes fellebbezéséből nem olvasható ki, a jogorvoslati kérelem e feltételeknek nem felel meg. Ezzel ellentétben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása teljes körű, valamennyi kérelemre kiterjedő, kellően részletes, jogszabályi hivatkozásokkal alátámasztott. Egyértelmű következtetéseket tartalmaz az elfoglalt jogi álláspontját illetően a per tárgyát képező valamennyi kérdés tekintetében, így nincs olyan eljárási szabálysértés, ami az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tenné. Az elsőfokú ítélet részletesen kifejtett indokainak megismétlését az ítélet tábla szükségtelennek tartja, az ott írtakat ugyanakkor kiegészíti az alábbiakkal.

A felperes a szerződés létre nem jöttére vonatkozó álláspontját a szerződés alaki hibájával, a szerződést tartalmazó okirat alperes általi cégszerű aláírásának a hiányával indokolta. Az alaki hiba következménye azonban nem a szerződés létre nem jötte, hanem annak érvénytelensége. A szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges [a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 205. § (2) bekezdés]. Ha a felek a lényeges szerződési feltételekben

megállapodnak, de megszegik a szerződésükre jogszabályban vagy a megállapodásukban meghatározott alaki követelményeket, a szerződés létrejön, de semmis [1959-es Ptk. 217. § (1) bekezdés]. Jelen ügyben a felek minden lényeges kérdésben megállapodtak, a szerződés ugyanis tartalmazza az alperes által nyújtandó szolgáltatást, azaz a kölcsön összegét, és a felperes jogelődje által teljesíteni vállalt ellenszolgáltatást, nevezetesen a törlesztő részletek számát és összegét, valamint az azok módosulását eredményező ún. kamatváltozás I. és II. kiszámításának és elszámolásának a feltételeit, így a szerződés létrejött.

Az elsőfokú bíróság által részletesen kifejtettek szerint nem szenved a szerződés alaki hibában sem, következésképpen a felperes erre való hivatkozása alapján a szerződés semmissége sem állapítható meg.

A felperes fellebbezésében - csupán az utalás szintjén - továbbra is hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés nem felel meg a Hpt. 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjaiban foglaltaknak, amely miatt a szerződés a felek között nem jött létre, illetve érvénytelen. Az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette álláspontját e kereseti kérelem megalapozatlanságát illetően is, azt az ítélet tábla csupán annyival egészíti ki, hogy a felek szerződése rögzíti az éves százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutatót, ezért az megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjában írtaknak. A teljes hiteldíjmutató feltüntetésének célja, hogy az ügyfelek az egyes pénzügyi szolgáltatók ajánlatait összehasonlítva dönthessenek, és a számukra legkedvezőbbet választhassák ki. Ha a teljes hiteldíjmutató nem az ügylet tényleges terheit mutatja, az nem a szerződés semmisségét eredményezi, hanem akarati hiba miatt a szerződés megtámadására adhat alapot [1959-es Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdés]. A felperes azonban erre alapítottnak a szerződést nem támadta meg.

A felperes továbbra is kérte a kölcsönszerződés „mértékadó devizanem: CHF” kitétele, továbbá a kamatváltozásra vonatkozó üzletszabályzati rendelkezések és az Üsz. V.6. pontja érvénytelenségének megállapítását. Fellebbezésében azonban nem jelölte meg, hogy a fentiekre vonatkozó rendkívül részletes, valamennyi ezzel kapcsolatos, a keresetben kifejtett jogi érvre kiterjedő elsőfokú ítéleti indokolással miért nem ért egyet, fellebbezése erre vonatkozóan utalást sem tartalmaz, azaz nem felel meg a fellebbezéssel szemben támasztható, fentebb már részletezett tartalmi követelményeknek, ezért az ítélet tábla a fenti szerződési feltételeket érintő fellebbezés részletesebb vizsgálatát mellőzte. Megjegyzi ugyanakkor, mindenben osztja az elsőfokú bíróság által kifejtetteket, az eljáró bíróság ugyanis a deviza alapú hitelezés lényegi jellemzőinek részletes leírása mellett számot adott a perbeli kölcsönszerződés egyes rendelkezései tartalmi sajátosságairól, azoknak a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel való egybevetése eredményeként vont le jogi következtetéseit a szerződés érvényességét-érvénytelenségét illetően, kifejtett jogi álláspontja mindenben megfelel a jogszabályi előírásoknak és a kialakult joggyakorlatnak is. Részletes, mindenre kiterjedő, egyben helytálló indokolása további kiegészítésre nem szorul, az ítélet tábla az elsőfokú ítéletben írtakkal minden tekintetben egyetért, ezért azok megismétlése nélkül csupán visszautal helyes indokaira.

A felperes fellebbezésében állította, hogy a svájci frankban történő elszámolás és az árfolyamkockázat viselése körében jogelődje nem kapott körültekintő tájékoztatást, őt pedig mint jogutódot ezzel kapcsolatban semmiről nem tájékoztatta az alperes. Nem vitatható - s erre helytállóan utalt az elsőfokú bíróság -, hogy a perbeli kölcsönszerződéshez kapcsolódóan külön kockázatfeltáró nyilatkozat nem készült, azonban a szerződés és az üzletszabályzat elsőfokú ítéletben felsorolt rendelkezései alapján egyértelműnek kellett lennie a felperesi jogelőd számára, hogy a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében árfolyam-különbözetet kell fizetnie, aminek nincs felső határa, azt a fogyasztó köteles viselni. Az ítélet tábla mindenben osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett

indokokat, azt kiegészíteni - az indokok teljességére tekintettel - e helyütt sem kívánja. Csupán megjegyzi, az egyedi szerződésben rögzítésre került, hogy a felperes jogelőde a kamat- és az árfolyamváltozás elszámolási módjaként az ún. normál devizakonstrukciót választotta. E választás ténye pedig (normál, vagy fix devizakonstrukció) feltételezi, hogy a felperesi jogelőd tisztában volt azzal, mit jelent a normál devizakonstrukció fogalma, ha pedig ezt ismerte, azt is tudnia kellett, hogy a forint esetleges gyengülése miatt az ügylet milyen kockázatokat hordoz magában, az fizetési kötelezettségei megnövekedését eredményezi. Ezen túl a Üsz. IV.6. pontja is felismerhetővé tette a felperes jogelődje számára, hogy a forint gyengüléséből eredő árfolyam-különbözetet, mint „kamatváltozás II-t” az alperes kiterheli a kölcsönbevevőre, akinek azt az egyedi szerződésben forintban megjelölt törlesztő részleteken felül meg kell fizetnie. Ha a felperesi jogelőd nem járt el kellő körültekintéssel a szerződéskötés során, az esetlegesen számára nem érthető, vagy nem világos rendelkezésekről nem kért további tájékoztatást az alperestől, az az ő terhére esik, annak következményei az alperesre nem háríthatók át. A felperes mint édesapja jogutóda nyilvánvalóan nem kaphatott tájékoztatást az árfolyamkockázatról, miután a szerződés megkötésekor nem volt jelen, abban szerződő félként nem vett részt, így a tájékoztatásról és annak tartalmáról sem lehetett tudomása. Azonban mint jogutód (elhunyt édesapja örököse) felel a jogelőd tartozásaiért, függetlenül attól, hogy őt az árfolyamkockázatról tájékoztatták vagy sem, amely tájékoztatás egyebekben a jogutódlás bekövetkeztekor nem is volt elvárható. A szerződés érvényessége ugyanis annak megkötése időpontjában vizsgálendő, a jogutódlás ténye a szerződés érvényességét nem érinti, s miután a jogelőd az erre vonatkozó tájékoztatást a fentiekben részletezettek szerint megkapta, annak hiányára jogutóda megalapozottan nem hivatkozhat.

A fentiekből következően súlytalan a felperesnek az a hivatkozása is, hogy ha a szerződés érvényes, úgy a jogelőde csupán 363 816 Ft visszafizetésére lett volna köteles. A kölcsönszerződés szerint a felperesi jogelődöt kamat- és árfolyamváltozásra vonatkozó fizetési kötelezettség is terhelte, így a felperesi jogutód az Üsz. I.25. a) és b) pontja alapján a kölcsönszerződésben feltüntetett összes törlesztőrészleten felül köteles a kamatváltozás I. és a kamatváltozás II. mint árfolyamváltozás megfizetésére is.

A fentebb kifejtettekre tekintettel a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg.

A felperes teljes személyes költségmentességben részesült, ezért fellebbezése sikertelenségére tekintettel a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2018. február 7.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró